

UZASADNIENIE

Powód P. K. prowadzący Przedszkole Niepubliczne (...) w E. wystąpił przeciwko Gminie M. E. z pozwem o zapłatę kwoty 128.804,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 12 października 2018 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż prowadzi na terenie pozwanej gminy Niepubliczne Przedszkole (...) w E.. Powód otrzymał od pozwanej gminy dotację oświatową w związku z prowadzeniem niepublicznego przedszkola z przeznaczeniem na dofinansowanie bieżącej działalności oświatowej prowadzonej placówki za 2012 rok. Wysokość tej dotacji została jednak przez pozwaną gminę zaniżona, albowiem powodowi wypłacono w 2013 roku tytułem dotacji oświatowej kwotę o 142.345,54 zł niższą od należnej. W ocenie powoda, pozwana zatem w 2012 roku nienależycie wykonała ciężący na niej obowiązek, który wynikał z art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty. Z tytułu niewypłaconej dotacji oświatowej powód poniósł szkodę w wysokości 142.345,54 zł, jednakże w tym postępowaniu dochodzi jedynie kwoty 128.804,41 zł, albowiem kwota 13.541,13 zł jest dochodzona w innym postępowaniu. Jako podstawę dochodzonego roszczenia powód wskazał przepis art. 471 k.c., przewidujący odpowiedzialność za nienależyte wykonanie zobowiązania, polegające na wypłaceniu dotacji w kwocie niższej od należnej. Wskazał, iż wskutek wypłacenie dotacji w zaniżonej wysokości, powód musiał przeznaczyć własne środki na te wydatki, które mogły zostać pokryte dotacją. Gdyby pozwana wykonała ciężący na niej obowiązek, powód zaoszczędziłby środki własne przeznaczając je na inwestycje, rozwój, rezerwę finansową przedszkola oraz własny zysk.

Nakazem zapłaty z dnia 24 stycznia 2023 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 3/23 Sąd Okręgowy w Suwałkach uwzględnił żądanie pozwu w całości (nakaz zapłaty – k. 53).

Od powyższego nakazu zapłaty, w ustawowym terminie, pozwana Gmina M. E. wniosła sprzeciw, zaskarżając go w całości i domagając się odrzucenia pozwu. Ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, domagała się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 61 – 69).

Argumentując swoje stanowisko w sprawie, pełnomocnik pozwanej podniósł, iż żądanie pozwu nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem pełnomocnik powoda był nienależycie umocowany do prowadzenia sprawy (pełnomocnictwa udzielono do prowadzenia sprawy cywilnej przeciwko Gminie E.), ponadto dochodzone przez powoda roszczenie jest przedawnione, w związku z tym że 10 – letni termin przedawnienia upłynął dnia 18 grudnia 2022 roku, a powód złożył pozew dopiero w dniu 4 stycznia 2023 roku. Poza tym, powód nie wykazał, iż w wyniku nieotrzymania dotacji oświatowej poniósł szkodę. Należy odrzucić zaś pogląd, zgodnie z którym wysokość szkody w każdym przypadku równa się różnicy między dotacją hipotetycznie należną a rzeczywiście wypłaconą. Niewypłacenie przez podmiot publicznoprawny odpowiedniej kwoty dotacji stanowi jedynie źródło szkody, a zatem poszkodowany nadal musi podnieść i wykazać, że poniósł rzeczywistą szkodę w określonej wysokości, czego jednak w tej sprawie nie uczynił.

W odpowiedzi na sprzeciw, pełnomocnik powoda wskazał, iż zarzut braku należytej reprezentacji powoda jest chybiony, albowiem jeżeli nawet w pełnomocnictwie udzielonym przez powoda użyto niedokładnej nazwy pozwanego, to pełnomocnik powoda był należycie umocowany, albowiem zgodnie z wykładnią oświadczeń woli treść pełnomocnictwa nie budzi wątpliwości. Odnośnie zarzutu przedawnienia, powód wskazał, iż w momencie składania pozwu (30 grudnia 2022 roku), jego roszczenie nie było jeszcze przedawnione. Ponadto powód wskazał, iż poniósł szkodę w związku z wypłaceniem zaniżonej dotacji, albowiem koszty jakie poniósł, znacznie przewyższyły zarówno wypłaconą, jak i należną zgodnie z art. 90 ust. 2b ustawy oświaty dotację.

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2023 r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił co następuje:

Powód P. K. od 2008 roku prowadzi Niepubliczne Przedszkole (...) w E., przy czym w latach 2010 – 2016 powód przy prowadzeniu niepublicznego przedszkola korzystał z dotacji oświatowej wypłacanej przez Gminę M. E. na podstawie wniosków przedkładanych do 30 – go dnia roku poprzedniego. W 2012 roku powód otrzymał dotację oświatową od Gminy M. E. z przeznaczeniem na prowadzenie niepublicznego przedszkola. Za okres od stycznia do grudnia 2012 roku powód otrzymał z tytułu dotacji oświatowej kwotę 664.088,51 zł. Dotacja wypłacona w wymienionej kwocie była jednak zaniżona. Przy prawidłowej kalkulacji, dokonanej w oparciu o przepis art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty dotacja za okres styczeń – grudzień 2012 roku powinna wynieść kwotę 806.434,05 zł. Łączna kwota, o którą zaniżono dotację należną powodowi ukształtowała się na poziomie 142.345,54 zł, z czego kwota 13.541,13 zł jest dochodzona w innym postępowaniu zawisłym przed sądem.

Powód całą kwotę otrzymanej dotacji oświatowej za 2012 roku przeznaczył na pokrycie wydatków związanych z prowadzeniem niepublicznego przedszkola. Wydatki Niepublicznego Przedszkola (...) za 2012 rok, które nie zostały pokryte ze środków z dotacji oświatowej, ustalone na podstawie podatkowej księgi przychodów i rozchodów stanowią kwotę 534.578,91zł.

(dowód: zaświadczenie k. 20, rozliczenie dotacji oświatowej – k. 24 – 24v, wyciąg z rachunku bankowego – k. 25 – 37, opinia biegłej sądowej A. W. – k. 143 – 147, rozliczenie podatkowej księgi przychodów i rozchodów za okres od 1.01.2012 r. do 31.12.2012 r. – k. 231)

Od momentu rozpoczęcia działalności gospodarczej w 2008 r. P. K. systematycznie ją rozwijał, m.in. w 2010 roku na potrzeby przedszkola zaadaptował dodatkowe pomieszczenia. Adaptacja przedmiotowych pomieszczeń oraz konieczność ich stosownego wyposażenia wymagała stosownych wydatków. W tym celu w przeszłości, tj. w 2011 roku powód zaciągnął kredyt na kwotę około 220.000 złotych. Nie wiadomo jednak z jakich środków finansowych powód sfinansował wydatki na prowadzenie Niepublicznego Przedszkola (...) w 2012 roku. Powód nie przedstawił bowiem żadnych dokumentów na powyższą okoliczność. Nie przedstawił również żadnej umowy pożyczki, z której wynikałoby iż musiał pożyczyć środki pieniężne na prowadzenie działalności przedszkola za ten okres.

(okoliczności bezsporne w świetle ustaleń faktycznych z akt sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Suwałkach o sygn. akt I C 70/21).

Zasady udzielania i rozliczania dotacji w przedszkolach niepublicznych w 2012 roku regulowała uchwała nr (...) Rady Miasta E. z dnia 31 sierpnia 2010 roku w sprawie udzielania i rozliczania dotacji, ustalenia stawek dotacji i trybu kontroli wykorzystania dotacji dla przedszkoli, innych form wychowania przedszkolnego oraz szkół podstawowych i gimnazjów zakładanych i prowadzonych na terenie Miasta E. przez inne podmioty niż jednostka samorządu terytorialnego. Od dnia 1 stycznia 2011 roku pozwana Gmina M. E. prowadziła przedszkola wyłącznie w formie jednostek budżetowych. Ustalając wysokość dotacji za lata 2011 - 2013 na rzecz P. K. prowadzącego Przedszkole Niepubliczne (...) w E. pozwana Gmina M. E. uwzględniała wyłącznie wydatki przewidziane na utrzymanie przedszkoli publicznych, a nie wydatki bieżące przedszkoli publicznych w ogólności.

(dowód: uchwała Rady Miasta E. na nośniku CD k. 16 akt sprawy koperta)

Na podstawie umowy z dnia 18 lipca 2018 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. nabyła od P. K. prowadzącego Niepubliczne Przedszkole (...) w E. wierzytelność odszkodowawczą stanowiącą równowartość różnicy między dotacjami dotychczas wypłaconymi zbywcy wierzytelności a dotacjami mu należnymi, obliczonymi zgodnie z ustawą z dnia 07 września 1991 r. o systemie oświaty wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami za lata: 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017. W dniu 30 października 2020 roku P. K. prowadzący Niepubliczne Przedszkole (...) w E. złożył wobec (...) S.A. z/s we W. oświadczenie woli o wyłączeniu wobec niej skutku

rozporządzającego określonego w umowie powierniczego przelewu wierzytelności z dnia 18 lipca 2018r. i zwrotnej cesji wierzytelności, na co (...) S.A. wyraziła zgodę.

(dowód: zawiadomienie o cesji k. 76, umowa powierniczego przelewu wierzytelności – k. 89 – 90, oświadczenie o zwrotnym przeniesieniu wierzytelności k. 133)

Pismem z dnia 30 lipca 2018 roku, działając w imieniu powoda P. K. nabywca jego wierzytelności (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wezwała Gminę M. E. do zapłaty kwoty 479.978,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie z tytułu niedopłaty dotacji oświatowej za lata 2009 – 2014, z czego kwota 88.123,291 zł miała stanowić niedopłatę za 2012 rok.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 30.07.2018 r. k. 46 - 48)

Wezwanie to okazało się jednak bezskuteczne.

(okoliczność bezsporna)

Przeprowadzone w sprawie niniejszej i przywołane w ustaleniu części uzasadnienia dowody z dokumentów ocenił Sąd jako wiarygodne. Żadna ze stron nie podważyła bowiem ich wiarygodności. Stąd też za wiążące uznał Sąd w stosunku do nich domniemania płynące z art. 244 § 1 k.p.c. i z art. 245 k.p.c.

Wartość pełnowartościowych dowodów przydał też Sąd opiniom sporządzonym w sprawie niniejszej przez biegłą sądową A. W.. Wyżej wymieniona dysponuje bowiem wysokimi kwalifikacjami i dużym doświadczeniem w dziedzinie zleconej jej do zaopiniowania. Opinie przez nią sporządzone są przy tym czytelne, zrozumiałe, logiczne i odpowiadające tezom zakreślonym przez Sąd w postanowieniach dowodowych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Wstępnie wskazać należy, że dochodząc należności w sprawie niniejszej powód powoływał się na okoliczność poniesienia przez niego szkody, będącej wynikiem nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną poprzez niewypłacenie mu dotacji oświatowej w należnej wysokości.

W tym stanie rzeczy, w pierwszej kolejności zdecydować należało, w aspekcie jakich przepisów żądanie pozwu winno zostać rozpoznane. Podkreślenia wymaga przy tym, że kwestia ta w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego pozostaje sporna i – póki co – nie doczekała się jednoznacznego rozstrzygnięcia.

Zgodnie z treścią art. 90 ust. 2 b ustawy z dnia 07 września 1991 r. o systemie oświaty, obowiązującym w okresie, którego żądanie pozwu dotyczy, dotacje dla niepublicznych przedszkoli przysługiwały na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 75% ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez jednostkę samorządu terytorialnego - pod warunkiem, że osoba prowadząca niepubliczne przedszkole poda organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji. W przypadku braku na terenie gminy przedszkola publicznego, podstawą do ustalenia wysokości dotacji są wydatki bieżące ponoszone przez najbliższą gminę na prowadzenie przedszkola publicznego.

Niewątpliwie, treść powyższego przepisu reguluje kwestie związane z przyznaniem, ustaleniem wysokości i wypłatą dotacji oświatowych na rzecz niepublicznych przedszkoli, a zatem i jednostki organizacyjnej, którą powód prowadził w okresie objętym żądaniem pozwu. Przepis ten, zdaniem Sądu, jako usytuowany w przepisach prawa administracyjnego, nie może jednak stanowić samodzielnej podstawy do dochodzenia roszczenia cywilnego. Nie

oznacza to jednak, że roszczenie takie powodowi nie przysługuje. Sąd rozpoznający sprawę niniejszą podziela bowiem ten z kierunków orzecznictwa prezentowanych w judykaturze, zgodnie z którym przepis art. 90 ustawy o systemie oświaty kreował pomiędzy jednostką samorządu terytorialnego właściwą do wypłaty dotacji, a osobą prowadzącą placówkę niepubliczną uprawnioną do otrzymania takiej dotacji stosunek cywilnoprawny odpowiadający cechom zobowiązania w rozumieniu art. 353 § 1 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2019 r. w sprawie V CSK 101/18, opubl. w zbiorach Legalis, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2019 r. w sprawie V CSK 87/18, opubl. w zbiorach Legalis, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r. w sprawie V CSK 376/14, opubl. w zbiorach Legalis, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 08 listopada 2019 r. w sprawie III CZP 29/19). W tym stanie rzeczy, żądanie pozwu rozpoznać należało przez pryzmat regulacji art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c.

Zgodnie z treścią art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Jak wspomniano uprzednio, w okolicznościach sprawy niniejszej przyjąć należało, że powoda i pozwaną łączył stosunek zobowiązaniowy. Okolicznością bezsporną w sprawie niniejszej było bowiem, że powód prowadził niepubliczne przedszkole na terenie pozwanej gminy, korzystając w związku z powyższym z dotacji oświatowych, o jakich mowa była w art. 90 ustawy z dnia 07 września 1991 r. o systemie oświaty, obowiązującym w okresie, którego żądanie pozwu dotyczy.

Dalej, należało rozważyć, czy zobowiązanie pozwanej wynikające z art. 90 ustawy o systemie oświaty zostało wykonane. By udzielić odpowiedzi na to pytanie ustalić należało, czy pozwana wypłaciła powodowi dotacje oświatowe za okres styczeń – grudzień 2012 r., a w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie – to czy w prawidłowej wysokości. W tym celu sąd zasięgnął opinii biegłej sądowej A. W..

Przed rozstrzygnięciem powyższego sporu przypomnieć jednak należy, że pozwana do ustalenia wysokości dotacji przysługujących przedszkolom niepublicznym za rok 2012 przyjmowała wydatki na dotacje dla przedszkoli publicznych prowadzonych w formie zakładów budżetowych. Takie stanowisko pozwanej uznać należy za uprawnione. W 2012 roku wszystkie przedszkola publiczne na terenie pozwanej Gminy prowadzone były w formie zakładów budżetowych, co umożliwiał przepisy art. 79 ust. 1 ustawy o systemie oświaty. W obowiązującym wówczas stanie prawnym przedszkola publiczne były prowadzone w formie jednostek budżetowych lub zakładów budżetowych. Publiczna placówka oświatowa prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego pokrywała koszty swojej działalności z przychodów własnych oraz z dotacji przewidzianej w budżecie tej jednostki na cele oświatowe. Zasady finansowania tych placówek określały przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych i rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu prowadzenia gospodarki finansowej jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych. Zgodnie z ich treścią jednostki samorządu terytorialnego mogły być finansowane metodą brutto albo netto. Metodą brutto finansowane były jednostki budżetowe, których wydatki i dochody objęte są planem budżetowym w całości. Nie posiadały one samodzielności budżetowej, wykonywały budżet jednostki samorządowej. Całość ich dochodów była odprowadzana do budżetu jednostki samorządu terytorialnego, a całość ich wydatków była finansowana z tego budżetu. Natomiast dochody samorządowych zakładów budżetowych, finansowanych według metody netto, nie były odprowadzane do budżetu ale przeznaczone na sfinansowanie kosztów ich funkcjonowania (art. 15 ust. 1 Ustawy o Finansach Publicznych). Podstawą ich gospodarki finansowej był roczny plan finansowy obejmujący między innymi przychody, w tym dotacje z budżetu jednostki samorządu terytorialnego oraz koszty i inne obciążenia (art. 15 ust. 2 Ustawy o Finansach Publicznych). Koszty zakładu obejmowały wydatki bieżące i inwestycyjne.

Uwzględniając powyższe, zdaniem Sądu, skoro przedszkola w pozwanej gminie prowadzone były w formie zakładów budżetowych, to podstawą obliczenia kwoty dotacji gminy dla prowadzonych na jej terenie przedszkoli niepublicznych stanowiły wydatki gminy w postaci dotacji przewidzianej w jej budżecie na pokrycie kosztów bieżących działalności przedszkoli publicznych prowadzonych właśnie w formie zakładów budżetowych. Takie stanowisko zostało zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie IV CSK 696/12 i przez

Wojewódzki Sąd Administracyjny w O. w wyroku z dnia 11 września 2008r., sygn. akt I SA/OI 296/08 i jest w pełni podzielane przez Sąd orzekający w ten sprawie.

Przy uwzględnieniu powyższego założenia oraz w oparciu o opinie biegłej A. W., przyjęć należało, iż za okres styczeń – grudzień 2012 wypłacona dotacja została zaniżona o kwotę 126 099,85 zł.

Uwzględniając wszystko powyższe stwierdzić należało, że swoje zobowiązanie wynikające z art. 90 ustawy o systemie oświaty pozwana wykonała nienależycie. Na gruncie prawa cywilnego sytuacja taka rodzi roszczenie o naprawienie szkody, o jakim mowa w art. 471 k.c. Przenosząc powyższe na grunt sprawy niniejszej skonstatować należy, że nie ulega wątpliwości, iż powód wskutek zaniżenia dotacji oświatowej utracił należne mu świadczenie. Nie uzyskał on bowiem od pozwanej dotacji oświatowej za okres styczeń - grudzień 2012 r. we właściwej wysokości.

Z przedstawionej przez powoda podatkowej księgi przychodów i rozchodów wynika, iż Niepubliczne Przedszkole (...) w E. w 2012 roku poniosło wydatki, które nie zostały pokryte ze środków z dotacji oświatowej wynoszące kwotę 534.578,91 zł.

Wskazać w tym miejscu należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego występuje rozbieżność poglądów, jednak sąd orzekający w sprawie niniejszej podziela stanowisko, że roszczenie o zapłatę kwoty odpowiadającej różnicy między kwotą dotacji należnej, a kwotą dotacji wypłaconej ma ze swej istoty charakter odszkodowawczy, a podstawę jego dochodzenia stanowi nie art. 417 kc, lecz art. 471 kc w związku z art. 90 ust. 1 i 2b ustawy o systemie oświaty (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2022 r., I CSK 536/22 i z 26 kwietnia 2019 r., V CSK 87/18). Za uznaniem, że źródłem stosunku zobowiązaniowego jest art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty, przemawiają rezultaty wykładni językowej tego przepisu. Z tego, że „dotacja (...) przysługuje” można wnosić o powstaniu po stronie uprawnionego roszczenia o zapłatę dotacji. Jednocześnie natomiast przepis ten precyzuje istotne elementy pozwalające na określenie treści stosunku prawnego; konkretyzuje bowiem wysokość należnej dotacji, m.in. przez odniesienie jej do „ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia”. Skoro przysługiwanie dotacji ma nastąpić w kwocie, której wysokość jest obliczana na podstawie czynników określonych przepisami prawa, a przyznanie jest niezależne od swobodnego uznania innego podmiotu, to niewypłacenie dotacji stanowi niewykonanie zobowiązania, które ma źródło ustawowe. Roszczenie podmiotu prowadzącego przedszkole niepubliczne może w tej sytuacji zmierzać do zasądzenia kwoty należnej tytułem dotacji, lecz niewypłaconej lub wypłaconej w kwocie niższej niż należna. Warto też wskazać, że w ocenie sądu trafny jest pogląd, zgodnie z którym co do zasady szkodą jest już samo nieotrzymanie świadczenia publicznoprawnego w należnej wysokości na co wskazywał wielokrotnie Sąd Najwyższy (np. wyroku z dnia 9 lipca 2020 r., V CSK 502/18) wyjaśniając, iż chodzi tu o roszczenie odszkodowawcze (art. 471 kc w związku z art. 90 ust. 2b u.o.s.o). Zatem roszczenia odszkodowawcze obejmują naprawienie szkody, jaka powstała w majątku beneficjenta na skutek wypełnienia celów, których realizacji miała służyć dotacja, kosztem jego majątku - na skutek nieotrzymania dotacji. Podkreślić należy, że prowadzone przez powoda przedszkole funkcjonowało, co uprawnia do wnioskowania, że publicznoprawne zadania, które wykonał odciążając gminę, zostały wykonane, pomimo niewypłacenia dotacji w należnej wysokości. Skoro zaś powód zrealizowała je z własnych środków, to zostały one uszczuplone o niewypłaconą część dotacji, a to oznacza uszczerbek majątkowy, którego wyrównania ma prawo domagać się w niniejszej sprawie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 stycznia 2021r. (sygn.. akt V CSKP 2/21) „ze względu na konieczność zabezpieczenia ochrony uzasadnionych oczekiwań podmiotu uprawnionego do dotacji, mających oparcie w normie ustawowej, określającej rodzaj i wysokość świadczenia, o które taki podmiot może skutecznie zabiegać realizując zadania publiczne, jest on uprawniony do domagania się świadczenia odpowiadającego kwocie przeznaczonej na wykonanie zadania publicznego, objętego dotacją. Warunkiem skutecznego dochodzenia takiego roszczenia jest jednak stwierdzenie, że zadanie publiczne zostało wykonane w taki sposób i w takim stopniu, w jakim byłoby wykonane przy wykorzystaniu dotacji, której realizujący zadanie mógł zasadnie oczekiwać.” Analogiczne stanowisko znajduje potwierdzenie w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (np. (...) 58/22; (...) 74/21; (...) 2/21; (...) 774/21. (...) 45/21; I CSK 211/19; (...)).

Skoro zatem przysługiwanie dotacji ma nastąpić w kwocie, której wysokość jest obliczana na podstawie czynników określonych przepisami prawa, a przyznanie jest niezależne od swobodnego uznania innego podmiotu, to niewypłacenie dotacji stanowi niewykonanie zobowiązania, które ma źródło ustawowe. Roszczenie podmiotu prowadzącego przedszkole niepubliczne może w tej sytuacji zmierzać do zasądzenia kwoty należnej tytułem dotacji, lecz niewypłaconej lub wypłaconej w kwocie niższej niż należna.

Uwzględniając powyższe przyjąć należało, że powód wykazał, że w następstwie niewypłacenia mu przez pozwaną dotacji oświatowej za okres styczeń -grudzień 2012 roku w należnej wysokości, po jego stronie powstała szkoda. To zaś – w świetle treści art. 471 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. – nakazywało uznać powództwo co do zasady za uzasadnione. W zakresie ustalenia wysokości należnej dotacji sąd kierował się wyliczeniami dokonanymi przez biegłą sadową A. W., która w sporządzonej opinii (k.143-147) dokonała wyliczenia kwoty „niedopłaty” stąd też orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku. Mimo podnoszonych zastrzeżeń pozwanej i sporządzenia opinii uzupełniającej, w ocenie sądu nie zostało skutecznie podważone wyliczenie sporządzone przez biegłą, która jest wieloletnią biegłą z bardzo bogatym doświadczeniem zawodowym, a przy tym wielokrotnie sporządzała już opinie obejmujące wyliczenia dotacji należnych z ustawy o systemie oświaty.

W pozostałej części powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu (pkt.II wyroku).

Odnosząc się do dalszych zarzutów podniesionych przez pozwaną wskazać należy, że podniesiony w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut braku właściwego umocowania pełnomocnika powoda okazał się chybiony, albowiem pomimo wskazania niewłaściwej nazwy strony pozwanej (Gmina E.), nie ulega wątpliwości iż dokument pełnomocnictwa zawierał umocowanie do prowadzenia spraw przeciwko pozwanej Gminie M. E..

Podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia również należało uznać za chybiony. Do oceny terminu przedawnienia roszczenia powoda, zastosowanie znajduje przepis art. 118 k.c. w brzmieniu obowiązującym w czasie, którego dotyczy żądanie pozwu (tj. według stanu prawnego sprzed 9 lipca 2018 r.), który przewidywał 10 – letni termin przedawnienia roszczenia. Roszczenie powoda stało się wymagalne z końcem 2012 roku, bo wtedy upływał termin, kiedy nabywał on uprawnienie do otrzymania dotacji, więc termin przedawnienia roszczenia należy liczyć od dnia 31 grudnia 2022 r. Pełnomocnik powoda nadał pozew na pocztę w dniu 30 grudnia 2022 r., a więc jego roszczenie nie było jeszcze wtedy przedawnione.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów procesu Sąd oparł na zasadzie art. 98 k.p.c. – zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Na poniesione koszty procesu, które podlegały zasądzeniu na rzecz powoda składają się wydatki na opłatę od pozwu i koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda, których wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (5417 + 6441 = 11858) Od kwoty zasądzonej tytułem kosztów procesu, pozwanemu należą się odsetki ustawowe za opóźnienie, zgodnie z dyspozycją art. 98 § 1⁽¹⁾ k.p.c. Stąd też orzeczono jak w punkcie III sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (zaliczki na wynagrodzenie biegłego) orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (punkt IV sentencji wyroku).

Z powołanych wyżej względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSO Cezary Olszewski

ZARZĄDZENIE

1) a/a

2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego (bez pouczenia)